

[Glistrup.]

imod det, som centrum-demokraterne her har foreslået, og for at være nænsom over for justitsministeren vil jeg udtrykke mig på den måde, at jeg ikke tror, jeg fæstede mere tillid til indholdet i hans argumenter, end han selv gjorde. For det, som justitsministeren sagde vedrørende centrum-demokraternes forslag, var jo reelt kun to ting: for det første siger han: ja, det er jo yderst tvivlsomt, hvilken rækkevidde straffelovens § 260 i grunden har. Det kan man diskutere, om det er yderst tvivlsomt, hvilken rækkevidde den har eller ej; jeg læser loven ganske klart og tydeligt, sådan at den sikrer den fundamentale, menneskelige rettighed, at man kan færdes på offentlig gade og vej, at man, ligegyldigt hvilket formål man måtte have, har ret til at spadserere til og fra de ejendomme, man er adgangsberettiget til. Men når der nu — og det må jeg da give justitsministeren ret i — rent faktisk er rejst nogen tvivl både fra gustne retsvidenskabelige professorer — men skidt være med dem — meget mere interessant fra politimesteren i Viborg, der har indladt sig på at fortolke tingene på en noget besynderlig måde, og den i omegnen valgte folketingsmand hr. Otto Mørch, der her i dag kommer og siger, at det, der foregik oppe i Bækkelund, var fuldt lovligt, altså med andre ord fuldstændig overensstemmende med straffelovens § 260, ja, så er det jo da bare folketingets opgave, når det kan gøres så enkelt, som centrum-demokraterne her foreslår det, at gøre tingene klarere, således at de ikke kaster os ud i nogle store indviklede diskussioner om, hvad der har været gældende i Norge i 1936 eller i Persien år 2000 før Kristi, eller hvad man ellers kunne finde på efter det, som justitsministeren antydede han ville behandle spørgsmålet på. De ord, der er skrevet på klart og jævnt og direkte almindelig forståeligt dansk, som centrum-demokraterne har foreslået i deres forslag, burde vi kunne gennemføre, jeg vil næsten sige uden udvalgsbehandling, men det sker vel næppe, men i hvert tilfælde således at vi får den lovbestemmelse gennemført meget hurtigt.

Jeg forstod nok på hr. Hjortnæs, at han mente, man skulle anlægge indskrænkende fortolkninger af den ordlyd, der allerede findes i straffelovens § 260, men her er tale om et så fundamentalt menneskeligt gode,

at man ikke skal kunne afskrækkes fra at passere på gade og vej, at det må vi have slået fast, og når der fra så kompetent side som disse tre, jeg har nævnt, fra regeringspartiet er rejst tvivl om rækkevidden, så må folketinget hurtigst muligt sørge for at fjerne denne tvivl, og vi må hurtigst muligt se at vedtage centrum-demokraternes forslag.

Den anden indvending, som justitsministeren havde heroverfor, gik ud på: ja men der er skam også andre problemer i verden end problemerne omkring fysisk blokade, og dem skulle vi jo også gerne se at få afklaret på et eller andet tidspunkt. Ja, det har justitsministeren ret i, der er mange andre spørgsmål her i denne verden end problemerne om, hvordan straffelovens §§ 260 og 261 skal udfærdiges, men det er skam ikke nødvendigt at løse alverdens problemer allerede med det samme. Men det er da rigtigt, at der kan tænkes blokader, der i infamitet går endnu videre end de blokader, vi har været vidne til ved Bækkelund, og det kan da også godt være, at der her på et eller andet tidspunkt bliver brug for lovgivningsmagtens indgriben. Men selvfølgelig skal man da ikke kaste centrum-demokraternes forslag ud eller trække behandlingen af det i langdrag, fordi man måske på et eller andet tidspunkt også skal rejse spørgsmål vedrørende andre blokadeformer end den direkte fysiske blokadeform, fordi man på visse tidspunkter også skal i gang med at se på, hvordan man skal forholde sig over for det, at man måske ikke kan få leverandører til at levere til sig, fordi de har ansat fagligt organiserede arbejdere, eller hvad der nu kan være tale om. Jeg kan ikke se, at den problemgruppe om andre blokader end de fysiske skal holde folketingsflertallet tilbage fra at handle overensstemmende med det, som centrum-demokraterne har foreslået.

Den anden enkeltproblemkreds fra det sygdomsbillede, som vi her taler om, som er lagt frem til folketingets forhandling i dag, er den problemkreds, som det konservative folkeparti og kristeligt folkeparti har taget op i det forslag, de har fremsat. Det er problemerne om, hvorvidt vi skal tillade eksklusivitetsbestemmelser inden for dansk arbejdsret. Der ved vi jo alle sammen, at så snart man berører det spørgsmål, er det som at trykke på en knap, så ved vi, hvad landets arbejdsminister vil stille sig op og sige, og